

raadet kan saavel ved Oplæring som ved Kur og Pleje paalægge de forsikrede og Rente-nyderne at undergive sig de efter Raadets Skøn paakrævede Foranstaltninger, jfr. foran. Oplæring m. v. for Invalideforsikringens Regning finder Sted saavel i det private Erhvervsliv som ved de eksisterende særlige Institutioner til Oplæring af Invalidere og da navnlig ved »Samfundet og Hjemmet for vanføre«. Oplæring i det private Erhvervsliv benyttes fortrinsvis, idet dette giver Adgang til Oplæring i langt flere forskellige Fag og Brancher end Anstaltsoplæringen, der naturligt maa være begrænset til visse bestemte Fag, hvortil kommer, at det hyppigt er muligt at faa Invaliderne anbragt til Oplæring i det private Erhvervsliv paa normale Lærevilkaar eller dog i al Fald med ringere Udgift for Forsikringen end ved Anbringelse i en af Invalideoplæringsinstitutionerne. Oplæring ved disse sker derfor navnlig i Tilfælde, hvor det efter Invalidens Tilstand ikke er muligt at lade Oplæringen foregaa i det private Erhvervsliv.

4. Arbejdsanvisning.

Nævnes maa her først de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, jfr. Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. Invaliden har formelt samme Adgang som andre Borgere til at benytte disse Institutioner, men i Praksis vil Invaliden kun undtagelsesvis kunne opnaa Arbejde ad denne Vej, jfr. nærmere nedenfor.

Dernæst maa nævnes, at der sker Arbejdsanvisning for Invalidere ad forskellige andre Veje, saaledes fra de forskellige Invalideoplæringsinstitutioners Side og gennem forskellige Foreninger o. l., af hvilke her kan nævnes »Dansk Blindesamfund«, »Døvstummes Arbejdsanvisningskontor« samt »Landsforeningen af Vanføre og Lemlæstede«, hvortil kommer, at adskillige Arbejdsgivere har anvist Arbejde i deres Bedrift til Personer, der tidligere har arbejdet i denne og da er kommet til Skade.

Endelig udøves der fra Invalideforsikringsraadets Side en vis Arbejdsanvisningsvirksomhed for Invalidere. Denne Virksomhed hviler paa den i Invalideforsikringsloven ved sammes Ændring i 1927 indførte Bestemmelse i Lovens § 20, 3. Stk., der er saalydende: »Ministeren for Sundhedsvæsen bemyndiges til efter Forhandling med Invalideforsikringsraadet at virke for at skaffe Arbejde til de forsikrede i saadanne Stillinger i Staten og Kommunernes Tjeneste eller indenfor det private Erhvervsliv, som de paagældende skønnes egnede til at udfylde«. Opgavens nærmere Løsning er af Ministeriet under 1. Marts 1929 blevet overdraget til Invalideforsikringsraadet, og Ministeriet har da nærmere angivet Opgaven som omfattende ikke alene invalideforsikrede, hvor der er Tale om truende Invaliditet i Lovens Forstand (Nedsættelse af Erhvervsevnen til $\frac{1}{3}$ eller derunder), men ogsaa forsikrede, hvor dette ikke er Tilfældet, men med Udelukkelse af de forsikrede, for hvis Vedkommende der skønnes blot at være Tale om Arbejdsløshed. I Forbindelse hermed har Ministeriet samtidig bemyndiget Raadet til at yde Vejledning overfor ikke-forsikrede Børn af forsikrede Forældre med Hensyn til Overvindelse af Arbejdshæmning ved Invaliditet, jfr. ovenfor, hvorhos Ministeriet har bemyndiget Raadet til at søge opnaaet nærmere Kendskab til foreliggende Tilfælde af Invaliditet. Til Hjælp ved Arbejdet, specielt til Opnaaelse af forøget Kendskab til Arbejdsmuligheder for Invalidere og i det hele til de Forhold, hvorunder Arbejdet i forskellige Erhvervsvirksomheder foregaa, har Ministeriet endelig bemyndiget Raadet til at antage en polyteknisk Konsulent.

Ved Løsning af den Raadet saaledes overdragne Opgave har Raadet søgt dels ved forskellige Forhandlinger, Foredrag, Tidsskriftsartikler m. m. at slaa til Lyd for Opgaven og skabe Sympati for denne, dels at opnaa Bistand fra forskellig Side, saaledes fra Kommunalbestyrelserne, Sygekassebestyrelser m. fl. Man har dernæst faaet Støtte derigennem, at Statsministeriet under 15. Maj 1929 har rettet Henvendelse til de øvrige Ministerier